

СЕРГІЙ ЗАЛЕВСЬКИЙ

ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ
ПСИХОАНАЛІЗ
І ВИКРУТКА

Сергій Залевський
Психоаналіз і викрутка

Глава 1

Андрій Конопко вважав себе розумною людиною... розумною, але недооціненою вітчизняною медициною. Ну як можна так оплачувати працю медика: це ж гроші по суті, а не зарплата кваліфікованого фахівця – тому що працювати потрібно з почуттями і мозком пацієнта, а це тобі не гайки на конвеєрі закручувати! І начебто не бідував наш лікар: квартира на Новому Львові – не шикардос, звичайно, але сімдесят шість квадратів з індивідуальним опаленням і пристойним видом з лоджії – теж чогось, але коштує у наш час! Ремонт під «євро», як у наш час модно давати оцінку дизайну приміщень: підвісна стеля з діодним освітленням, німецький ламінат під ногами, іспанська сантехніка у ванні і туалеті – на кухні взагалі повний фарш, як каже наше молоде покоління. Та і сам Адрюша був цілком собі нічого ще, як для чоловіка з туманно-непоганими перспективами на найближче майбутнє – всього лише сорок років, як побачив світ своїми очима. Була машина, як же лікареві без машини – але нічого такого особливого, вживана «Шкода», яку пригнали під замовлення з Прибалтики, – разом з розмитненням і усіма супутніми справами обійшлася лікареві всього в неповні вісімнадцять штук вічнозелених американських бабосів. Скажете, дорого? Ага-ага, напевно – адже за такі гроші цілком можна було б узяти вітчизняний «Ланос», і ще б залишилося. приміром. Але, як мовиться – Ланос Шкоді не пара, а тим паче, що стан авто з Європи виявився дуже і дуже приємним. Але це із слів автомеханіка, який оглядав тачку, – сам же Андрій розбирався в автомобілях, як півень в ковбасних недогризках.

Загалом, такий собі типовий лікар сучасної української медицини – ніби і платить держава мало, але ногами на роботу ніхто не ходить... десь приблизно так! Тепер щодо туманно-непоганих перспектив в найближчому майбутньому: ґрунтувалися вони у пана Конопко на результатах щільного знайомства з представником однієї

вітчизняної контори. Це якщо не сказати пряміше – місцевою фармацевтичною фірмою, оскільки вказана контора розташовувалася безпосередньо в його рідному місті Львові, де з народження мешкав, а нині ще і непогано підробляв наш лікар. Прийшов до нього в поліклініку якось чоловічок – якраз пацієнтів на прийом за дивним збігом обставин не було в коридорі – і це якраз більш-менш зрозуміло. Адже Андрій не був ні сімейним лікарем, ні окулістом і навіть не дерматовенерологом – люди дуже неохоче поки що у нас ходять до психотерапевтів і різних психоаналітиків – що, по суті, одне і теж! Загальновідома практика, коли лікарі підробляють своєрідними розповсюджувачами деяких лікарських препаратів, як звичайнісінькі менеджери по збуту. Або ж просто отримують якийсь відкат від фармацевтичних компаній, коли пацієнт іде в потрібну аптеку і там купує потрібні (прописані лікарем, звичайно ж) ліки – ну, те, що доктор прописав. Хто не чув приблизно ось таке формулювання від свого лікаря (у різних варіаціях, природно):

– Беріть рецепт і йдіть ось в цю аптеку – там купите, що я вам виписав(ла), приймайте... потім на повторний прийом. У інші аптеки не ходіть – там дорожче, а ось саме в цій аптеці постачання напряду від виробника,... та і аптека якраз тут недалеко!

Загалом, в результаті півгодинної розмови (благо що бажаючих отримати кваліфіковану психоневрологічну консультацію не знайшлося за цей час – ручку кабінету не смикали і в двері не стукали) сторона, що представляє фармацевтичного виробника з одного боку, і лікар-психотерапевт, з іншої, прийшли до деякого консенсусу. А саме: фірма береться забезпечувати лікаря новою серією препарату за чисто символічну плату, але із зворотним зв'язком! Тобто лікар лікує, приписує пацієнтам ці препарати нового покоління (може навіть продавати їх за власним розсудом – постачальника це мало цікавить), але натомість ескулап повинен уважно спостерігати за пацієнтами, що приймають саме цю серію препаратів і вести історію хвороби. Фармацевтів цікавить все, що з

цим поняттям пов'язане: записувати хід лікування, дози і періодичність прийому, реакції на речовину, є прогрес або навпаки, є регрес і так далі. Все передавати в електронному вигляді на вказану поштову скриньку... чи особисто кур'єрові корпорації, коли той принесе чергову партію препаратів докторові.

Андрійко сходу прорахував свій профіт: фірма-виготовник гівно не клепає, у виготовленні плацебо ніде не засвітилася – та і з чуток, він був не перший «торговий агент», кого підписали (добровільно, звичайно ж) корпоранти на співпрацю. Адже робили вони не лише психоневрологічні препарати, а і цілком звичні і потрібні ліки звичайних терапевтичних напрямів: ну там. животик щоб не хворів, голова щоб не мучила і таке інше. Але приймати таких пацієнтів прямо у себе в кабінеті остерігся: ну, тобто спочатку приймав, але коли внутрішнє чуття підказувало, що пацієнт дозрів для авангардного лікування, то відразу і пропонував експериментальне лікування, але вдома! Не всі погоджувалися, чого гріха таїти, незважаючи на внутрішню чуйку: люди побоюються потрапити в халепу – а саме тут не стільки за свої гроші побоюються – тут ризикуєш своєю головою, у прямому розумінні, а її потім і за бабосики не відновиш!

Але Андрій не був би психоаналітиком, якщо б не умів розбиратися в психологічному стані хворого – як правило, завжди міг знайти потрібні аргументи,... та і не підпільну операцію по пересадки лівої нирки все ж таки пропонував! Ціни теж притримував на низькій планці, адже ліки отримував, по суті, майже задурняк – тому для клієнта (тобто пацієнта) вартість новітнього препарату, що ще не потрапив в роздрібну мережу, виявлялася істотно нижче аналогів у вільній торгівлі. А це теж мало вплив на пацієнта, адже гроші рахують все – до того ж, до доктора завжди можна прийти без попереднього запису через цю безглузду систему «реєстратура-онлайн». Дурна, до речі, приблуда від вітчизняного Міністерства охорони здоров'я – люди все одно сидять в чергах, по талонах мало хто заходить в кабінет вчасно і причин тут декілька. Головна

причина, на мій погляд – ця відсутність пунктуальності і поваги до пацієнтів у наших лікарів. Наприклад, прийом починається в дев'ять, талони на цей час заброньовані – а лікар приходить зазвичай на десяту – а що, почекають, я одна, а їх багато!

В даний момент у психолога Конопко було три активних пацієнта, приймаючих експериментальний препарат і звісно, вони приносили додатковий дохід йому в кишеню – проте сам Андрій був честолюбною людиною і прагнув до самоудосконалення. А приватна практика із застосуванням новітніх препаратів, що ще не поступили в широкий продаж, – чи це не спосіб примножити свої знання, спостерігаючи в реальному часі хід лікування своїх хворих? Чи це не можливість самоудосконалення? Фахівець вважав, що у такий спосіб він вбиває двох зайців: компенсує недостатню зарплату від рідного уряду і росте як професіонал – тим більше що у фармацевтичній компанії теж працюють люди з медичною освітою, йде обмін інформацією, думками... загалом, там дурнів не тримають!

– Тупі будівельники! – лаявся вголос Конопко, обережно вирулюючи у дворі свого дому – де стоянки, де зручні під'їзди, де зручності для мешканців? Такі бабоси косять за нібито елітне житло, а будують гірше, ніж в СРСР – там хоч квартира була схожа на квартиру, коли в'їжджав – а тут що? Голі стіни, криві стелі і підлога, вхідні двері і вікна, які ще потрібно доводити до пуття... а,... ще котел там, так... без труб і батарей... забув! Де ж мені парканутися... понаставляли!

Після п'ятнадцяти хвилин легких метань лікареві все ж вдалося притулити свою «Шкоду» двома колесами на асфальті, а двома на газоні – хоч і почував себе свинею, але зробити тут нічого не міг. Так зараз скрізь, а він не біла ворона,... ех, пройшли ті часи, коли у дворі стояло пару старих «жигулів» і такий же старий, але понтовий «мерс». Холодне «Оksamитове» від Оболоні, яке чекало його ще з ранку в холодильнику, повернуло чоловікові доброзичливий настрій – до ранку невелика доза алкоголю розсіється в організмі і можна буде спокійно їхати на роботу, а доки... Майже роздягся, збираючись

прийняти душ, як заверещав телефон голосом соліста «Назарета» Маккаферті – на клієнтів «особливого» методу лікування у нього стояла саме така мелодія. Глянув на номер зухвалого абонента і взяв трубку:

– Так... так, я удома... що? Зараз? А що сталося... добре-добре, приїжджайте, немає проблем – я вас вислухаю і огляну. Так, так... через скільки? Я зрозумів – через сорок хвилин, чекаю.

– Гм, сорок хвилин – спохмурнів чоловік, намагаючись вловити думку, що не встигла оформилася, – гаразд, час у мене є, зробимо все, як планувалося. А як все планувалось, шановний лікар-психоневролог Андрій Конопко, а? А план у нас простий: допити пиво, прийняти душ і щось проковтнути до приїзду пацієнта – тому не втрачатимемо часу, тим більше що зайві гроші нам не завадять!

До зазначеного терміну лікар підсохнув, висушив волосся і злегка набив шлунок, щоб вгамувати легкий голод – щільно повечеряти збирався після візиту,... але, як показала реальність – не так сталося, як гадалося! Далі події промайнули для Андрія швидко: дзвінок знизу з домофона, дві хвилини пацієнту на ліфт і таке інше... потім невеликий чи то скандал, чи то істерика вже у нього в коридорі квартири на тему «ваші пігулки дають взагалі негативний результат – я вам плачу не за це»! Репліка у відповідь «негативний результат – це теж результат» тільки розпалила конфлікт – втім, досвідчений психотерапевт швидко погасив скандал і хвилин через тридцять він знову залишився один в квартирі, задоволено перерахувавши декілька купюр. Зайшов у ванну, спрацювала чисто професійна звичка лікарів мити руки після кожного пацієнта – не у усіх, звичайно, є і серед докторів бруднулі. Вийшов і краєм зору уловив якийсь рух – секунда і Андрій отримав в обличчя струмінь погано пахучої рідини, яка буквально обшпарила йому очі і збила дихання.

– Ти хто? Що ти тут робиш? Ти що зовсім з... – удар чимось твердим в обличчя відбив у лікаря подальше бажання спілкуватися культурно, і він зреагував на біль, схопившись за обличчя. пальці рук дивно липнули один до іншого – аааа, ні... не треба, ні...

Крик зірвався і перейшов в хрип, коли переляканий до мозку кісток раптовим поворотом ескулап відчув, як в його горло щось увіткнули – біль і жах охопили людину, а незрозумілий гострий предмет все встромлявся і встромлявся в його горло і обличчя, поки свідомість не покинула тіло. Напевно випадково цей предмет якось потрапив йому в око і проникнувши в мозок, обірвав життя лікаря – Андрій же бачив перед собою знайому людину, яка аж ніяк не могла бути професійним вбивцею, ніяк! Увесь цей короткий час мозок людини чомусь намагався згадати, що це за бридка рідина потрапила йому в обличчя, приголомшивши і засліпивши його на цей проміжок часу. Їдкий і осоружний запах і смак рідини приголомшував і збивав дихання, не даючи прийти в себе і розплющити очі, щоб якось дати відсіч збожеволілому відвідувачеві. Вже помираючи, він все ж згадав – це хлорка, звичайна хлорка, йому плеснули в обличчя звичайнісінькою хлоркою, яка є в кожному будинку... як безглуздо, плеснули хлоркою і закололи як різдвяну свиню до столу! Напевно душа Андрія, покидаючи тіло, присягалася більше нікого не лікувати вдома – але про це ми ніколи не дізнаємося напевно.

Подружжя Конопко: Андрій і Наталя, на момент вищеописаних подій майже не контактували один з одним особисто, перебуваючи в стані очікування суду, який повинен був їх розлучити. Наталія Конопко теж була не з бідних – але цей момент був абсолютно не її заслугою, і не її поки ще чоловіка – батьки мадам непогано забезпечили свою дочку, перш ніж відійти у світ інший (швидше за все, оскільки напевно причину смерті, як і тіла не знайшли). Поїхали якось подивитися на незаймані джунглі латинської Америки – так і не повернулися звідти, пропавши без вісті. Таким чином, наше подружжя Конопко останній місяць з невеликим (бо черга на судові засідання повинна була тривати ще майже два тижні) жило окремо один від одного. Кожен з фігурантів шлюбозлучного процесу мешкав зараз у своїй квартирі, іноді спілкуючись по телефону – в

основному, першою дзвонила Наталя, і ці розмови ставали все коротше і все гостріше. Причому сама Наташа особливо не вибирала виразів – найпристойнішим серед епітетів, якими вона нагороджувала свого вже «майже не чоловіка», був вислів «козляра-бабник», що на її думку, мало під собою вагомі підстави.

Про своє особисте життя сама пані скромно умовчувала, хоч Андрію на неї було відверто фіолетово – головне, що на його квартиру його вже майже колишня дружина не претендувала. Сама розуміла – шансів поділити хату у неї нуль, може вийде щось з майна прибрати до рук – але тут теж все було відносно хистко. Проте ключі від квартири Андрія, де вони спільно жили майже десять років, у Наташі залишилися – сам чоловік про це знав, але не особливо парився – подружжя домовилося не заявлятися один до одного в гості без попередження, а тим більше – використовувати ключі,... та і замки Андрій не став міняти. До речі, а ось ключів від квартири Наталі у нього самого не було – як так трапилось, він вже і не пам'ятав – хитро вивернулася, стерво, свого часу – власне, в гості до вже майже колишньої половини він і не збирався в принципі, турбот і так вистачало! Коли у черговий раз в голові у Наташі знову оселилася ця безпричинна злість на Андрія, вона вирішила зірвати її на джерелі останньої – так робила завжди упродовж свого життя і особливо зараз, перед розлученням – дзвонила, лаялася і так знімала внутрішню напругу і злість.

Дітей у них не було – у всьому знову-таки винила Андрія, хоча тести на безплідність не здавали обоє... так воно усе і тягнулося, поки не лопнуло у вигляді заяви на розлучення. Чоловік трубку не взяв, хоча нічого нового тут вона не бачила – напевно тому вже конкретно набридли її постійні телефонні сварки і образи,... кинула погляд на годинник – напевно зараз розважається з якоюсь лярвою, щоб він здох! Гарзд – вирішила для себе, сьогодні нехай живе, за ніч підготуюся... і пішла дивитися чергову серію чергового нескінченного серіалу ні про що.

Ранок не приніс бажаного полегшення, причепитися до чоловіка не вийшло – той наполегливо не брав трубку, а напруга в мізках пані повільно наростала, не знаходячи собі виходу – а це вже було небезпечно! Коли злість остаточно захлеснула розум, кава з вершками здалася якоюсь бурдою без смаку, а чоловік наполегливо не брав трубку, пані вирішилася на екстраординарні дії, чого раніше собі б ніколи не дозволила – свого часу Андрій в досить жорсткій і ультимативній формі заборонив їй відвідувати його на робочому місці. Двері кабінету виявилися замкнутими... хоча графік прийому пацієнтів її чоловіком особисто їй був невідомий – цілком можливо, що саме сьогодні її чоловік, який вже «закінчується» по термінах, приймає в другу зміну. У реєстратурі підтвердили, що лікар Андрій Конопко буде після двох годин – чекати біля дверей майже вічність було не в планах Наташі, і вона поїхала до однієї з подруг побалакати і убити час, тим більше що подруга підробляла вдома манікюрницею. На думку пані, це був ідеальний план поєднати приємне з корисним,... до приємного Наталя відносила можливість помити кістки своєму благовірному в товаристві чуйної подружки.

Справа рухалася повільно, але упевнено: нігті обрізувалися, нігті фарбувалися, нігті шліфувалися і так далі, а за неспішною бесідою дві знайомі неквапом обговорювали мужиків (особливо козляру Андрійка), чергову серію мильного серіалу ні про що, де головна героїня така красунька, але така дурна взагалі-то! Благовірний все так само нахабно ігнорував бажання дружини щільно поспілкуватися – коли б не нігті, серіал з дурепою і балакуча подруга, Наташа вже б вибухнула,... але поки що все обходилося без ексцесів. Коли нігті стали нагадувати Наталі шедеври Пікассо, вона покинула балакучу співрозмовницю і повторила візит в поліклініку, де мала намір упіймати знахабнілого поки що чоловіка і щільно з ним поспілкуватися. Але знову її наздогнав облом-с: двері кабінету виявилися все так само закриті, всередині було тихо, як не прислухалася пані, притулившись до дверного полотна, а біля кабінету було все також підозріло порожньо. Останнє, до речі,

Наталію не особливо дивувало – в Україні послуги психо-нерво-терапевто-консультантів ще не були так широко затребувані у населення, як в тих же Штатах, наприклад. Люди, в основному, вирішували свої проблеми зі своєю головою самостійно – ну, поки не ставало відверто пізно або погано.

У реєстратурі теж нічим конкретним допомогти їй не змогли... чи не захотіли – давати мобільний номер лікаря кому попало було не в моді у персоналу поліклініки. Наталя ж вважала за краще не світитися тут як дружина цього самого відсутнього на прийомі лікаря,... щоб не виглядати повною дурепою в їх очах – смішно ж: дружина, а не знає де її чоловік? До того ж, в усіх докторів в країні прищеплена, напевно, з народження, поголівна звичка не приходить вчасно на прийом – і їй просто запропонували почекати під кабінетом. Потоптавшись в нерішучості ще півгодини під кабінетом, зробивши чергову спробу додзвонитися, Наталі в серцях пару разів штовхнула двері психо-кабінету і рішуче попрямувала до своєї машини, маючи намір все ж довести все до логічного кінця, і відвідати квартиру Андрія. Проте по дорозі зметикувала, що ключі від чужої, по суті, тепер квартири, залишилися у неї вдома – довелося на хвилинку зупинитися, щоб вирішити для себе дилему. Чи прийти і просто постукати (чи подзвонити в дзвінок, штурхнув для вірності ні в чому не повинні двері – залежно від результату ввічливого стуку). Або ж з'їздити додому, втративши трохи часу, взяти запасні ключі і зайти без дозволу – все-таки вони разом там прожили майже десяток років, вона там не така вже й чужа!

Вирішила не втрачати час і відвідати чоловіка поки що офіційно, тим більше що уся ця незрозуміла ситуація трохи нервувала – виклик адже йшов, але трубку наполегливо не брали. Ось якби автомат відповідав «абонент поза зоною досяжності» – тоді так, таке цілком могло мати місце,... наприклад, розрядилася трубка... чи поставив на беззвучний режим, хіба мало? Чи зламався апарат – нічого вічного немає!

Припаркувала своє малятко «Ніссан-мікру» без проблем: на дворі розпал робочого дня, вільного місця для її мікро-машинки навалом. Знайомий під'їзд підняв хвилю різних приємних спогадів,... піднялася на ліфті, квартира Андрія праворуч від ліфта. Постукала і для вірності ще і подзвонила, прислухаючись до звуків усередині – мелодійний передзвін за дверима був таким знайомим... але ніхто не відповів, ніхто не підійшов до дверей, ніяких кроків або шуму усередині теж не вловила – все-таки двері стояли подвійні, добротні дерев'яні двері глушили майже всі звуки усередині квартири. Згадала, як Андрій колись їх встановлював – не сам природно, заплатив – приїхали, привезли, поставили якісь люди, ще тоді запам'ятала одну фразу цих майстрів «Без дурних чвертей і фільонок»! Що це означає, так і не втямила для себе ні тоді, ні згодом – та і за великим рахунком, їй було на це плювати – на вигляд солідні, гладкі і блискучі від лаку,... вічко під старовину, багатотональний дзвіночок на додаток. Згадала ще, що чоловік хотів перекрити коридор на дві суміжні квартири – так багато хто робить, адже так і тепліше і надійніше... напевно.

Але сусід чомусь не захотів скидатися на загальні двері – тому відразу зі сходового майданчика був прямий доступ до їх квартири і квартири незговірливого сусіда. А ось сусіди навпроти якось домовилися і перекрили прямий доступ до своїх дверей – навіть камеру поставили,... відеофон, чи що? Ні, якось ця штука по-іншому називається... домофон ніби – Наталі наморщила лобик і знову подзвонила – і знову тиша у відповідь. Витягнула мобілку і у котрий раз знову набрала номер чоловіка... секундне очікування, і їй здалося, що вона щось почула із-за дверей.

– Андрій, відкривай! – пару разів стукнула кулачком по лакованому дереву і штовхнула для вірності чобітком – знову з якоюсь шльондрою заквився, я доки що твоя дружина! Сволота...

Від злості, що раптом накотила, схопилася за ручку дверей і смикнула – до її подиву, виявилось не замкнута – ручка слухняно пішла вниз, клацнув язичок замку і двері трохи відкрилася. Наталя

декілька секунд із спантеличеним обличчям намагалася усвідомити цей факт, утримуючи ручку в руці, поки не зрозуміла, що тут щось не так.

– Андрійко, ти удома? – жінка осміліла і зробила декілька кроків всередину, але далі передпокою не пішла.

Якийсь сторонній, знайомий і неприємний запах зупинив її майже відразу ж за порогом, відбивши бажання йти далі. Руки знову намацали в кишені плаща смартфон, і вона знову набрала останній номер – парюю секунд пізніше здригнулася від музики, що несподівано голосно заграла, вириваючись з крайньої кімнати, – там була вітальня, як пам'ятала вона розташування кімнат. Андрій любив іноземний рок, завжди ставив і міняв мелодії – ось і зараз в її вуха вгризалася якась незнайома, але ритмічна мелодія з вітальні.

– Це хлорка! – здивовано пробурмотіла гостя, швидко розібравшись із запахом – Андрій!?

Був ще другий компонент цього неприємного запаху навколо неї, який не піддавався упізнанню, – Наталя скинула виклик, оскільки в цій незрозумілій ситуації така кричуща мелодія сильно нервувала її. Наталі повільно рушила всередину квартири, машинально закривши за собою вхідні двері – так вона робила завжди, хоч удома, хоч заходячи кудись ще. Потім декілька довгих митей дивилася на труп, що лежав в дивній позі, на її вже на усе 100 % колишнього чоловіка, дивилася на калюжу крові, що розтеклася досить широко навколо голови Андрія. Дивилася і не могла нічого з себе видавити, немов зупинилося дихання, немов закам'яніла, дивлячись на цей жах – в те, що відбувається, її мозок ніяк не міг повірити. Потім свою справу зробив другий непізнаний компонент запаху в квартирі – це була кров, що ж ще там могло пахнути?! У жінки на кров ще з дитинства реакція була різко негативною – їй ставало погано, навіть коли вона здавала кров з вени на аналізи. І тут незрозуміло, що саме так подіяло на свідомість: чи то невловимий, але такий чіткий запах цієї біологічної рідини, чи то її тваринно-відразливий вид – багрова калюжа навколо тіла її Андрія подіяла на жінку як каталізатор.

З важким схлипом Наталя повалилася на підлогу, прямо на труп чоловіка – в очах раптом побіліло... потім жінка нічого не змогла згодом згадати. Скільки так пролежала, невідомо – але коли прийшла в себе, нічого не розуміла: де вона, чому? Ситуацію виправив косий погляд управо – очі нашттовхнулися на голі п'яти... хто... ні, це ж мій Андрій – мозок обробив нові дані, зіставив із вже наявними фактами і зробив правильний висновок: її чоловіка убили! Бажання посваритися і злості не було і в помині – жах ситуації спровокував наступну реакцію на смерть близької людини – Наталі судорожно забилася на підлозі, абсолютно не звертаючи уваги на те, що бруднилася в крові того тіла, що лежало поруч. Жінка спочатку ридала, хрипіла, потім перейшла на крик – доки мозок у черговий раз не погасив її свідомість.

У Марка день якось з ранку не задався: голова чогось бо-бо, на вулиці звична львівська погода – сумний, дрібний безперервний дощ. А ще і ця чортова дурна собака з квартири над ним,... така ж дурна, як і її хазяйка – постійно у неї щось падає з рук, або ще звідкись – і все прямо йому на голову,... ну, тобто, їй на підлогу, а йому на голову! І ця дрібна осоружна чотиринога гнуса відразу ж заливається своїм дзвінким гавкотом, немов обзиваючи свою безглузду і незграбну хазяйку: «Яка ж ти дурна, гав-гав!» Навіть міжповерхове перекриття не в силах заглушити цей дурдом! Справедливості заради, варто було б відмітити той факт, що окрім ось цих нескінченних падінь чогось, ніяких інших претензій у Маркіяна не було до сусідів зверху. Ніяких потопів, шумних гулянь, криків і скандалів згори не було – але ось цей собака... біси б її побрали! Так що сьогодні з ранку все повторилося, але під акомпанемент дивного легкого головного болю – напевно вчора горілку з вином змішав... чи йому змішали?

Погляд впав на тіло, що сопіло поряд з ним, – рудоволоса... е... жінка... чи дівчина, займала добру половину його «траходрому» – так він любовно і ніжно називав своє ліжко 2,1x2, 1 метра, куплене

їм ще три роки тому під акцію. Такий собі любовно-сексуально орієнтований предмет меблів з ортопедичним матрацем, де кожен вечір щось ворушилося,... не рахуючи, природно, хазяїна хати. Брав в меблевому магазині на Пасічній, з доставкою, з монтажем і трирічною гарантією – щодо останнього факту ще тоді неабияк дивувався – це ж не автомобіль, на який дають три роки гарантії або сто тисяч пробігу,... що швидше настане. Ще тоді в магазині пожартував з продавщицею про те, що нехай краще дадуть гарантію на три сотні жінок, яких він трахне на цьому ліжку. Продавщиця гумору не оцінила – напевно у неї з цією справою було не дуже, хоча на погляд Маркіяна, вона була цілком собі ще в темі... ги-ги. Так от, повертаючись до тіла, що лежало зараз поряд з Марком і що нахабно сопіло, – впритул не пам'ятав обличчя чергової подружки, тому довелося встати, пару разів глибоко зітхнути, розгонячи кров в жилах і потягнутися, проганяючи сонливість. Накинув халат на голе тіло і обійшов ліжку збоку, щоб трохи краще познайомитися з об'єктом вчорашнього сексу.

– Ого ж... – глибокодумно прорік капітан Маркіян Мокрицький, він же слідчий Шевченківського райвідділу поліції міста Львова, у якого сьогодні був відгул, – телиця не фонтан, дарма що руда. Руді зазвичай непогано працюють в ліжку – а ось якраз щодо цього у мене провал в пам'яті... і що я такого вчора прийняв на груди, що спогади такі нульові? Потрібно терміново щось робити з головою!

Вирішивши твердо дотримуватися принципу «хлопець сказав – хлопець зробив», слідак у відгулі спершу просковзнув у ванну, де декілька хвилин стояв під контрастним душем – трохи допомогло, але не до кінця. Другим етапом боротьби з наслідками бурхливого вечора повинна була стати кава – про цей напій можна говорити годинами,... особливо у Львові. Почати можна хоч би з того, що тут є дві кавові фабрики, причому одна існує ще з далеких радянських часів – ту фабрику тоді називали офіційно, просто Львівською кавовою фабрикою, по простому – кофейка. Розташована вона на вулиці Заповітній, що російською мовою звучить як

«завещательная», що, у свою чергу для львів'ян, звучить якось чужо і безглуздо. Друга фабрика набагато молодша, називається «Віденська кава», що знову-таки на російській звучить як «Венское кофе», від слова Відень – столиця Австрії. Сучасна назва старішої «кофейки» – «Галка», складена з початкових складів двох слів «Галицька Кава». Так от, на думку слідчого у відгулі, «Галка» робила набагато приємнішу і смачнішу каву – все-таки підприємство з давнішою історією, досвідом і рецептами – не в образі буде сказано сусідові-конкурентові.

А який запах поширювала фабрика навколо себе, коли смажила каву – це ж винесення мозку! Увесь прилеглий район між Промисловою і Липинського вулицями тонує в цьому дурманячому ароматі, усі просто балділи від цього запаху, або як говорили в суворі дев'яності роки минулого століття «торчали не уставая от ласкового мая». Навіть проїжджаючи в тих краях просто на машині, досить було просто пригальмувати, відкрити вікно і вимкнути клімат усередині своєї тачки – задоволення гарантоване!

Загалом, Маркіян вийшов з ванни посвіжішавшим, але не остаточно – доза чорного львівського стимулятора з цукром, заварна ароматна кава – а не її бліда подібність у вигляді розчинної – місцевий до мозку кісток, Марк знався в цьому напої. Знав як заварювати, як змішувати, як пити, з чим пити і так далі – спеціально для цього тримав на кухні дві мідних турки – ось що повинно було повернути хазяїну квартири бадьорість духу і гарний настрій, затьмарений слабким головним болем. Каву купував в мережі фірмової торгівлі від фабрики «Галка-маркет» – там було і свіжіше, і дешевше і надійніше, ніж у будь-якому супермаркеті – мережа маленьких магазинчиків зі знайомим логотипом завжди торгувала тільки своїм фірмовим продуктом, виготовленим в його рідному Львові. Останнім часом віддавав перевагу напоям з серії «Банк кави» – з вершками, з молоком або ж без них – чорний напій завжди доставляв йому приємні відчуття без жодного лівого післясмаку. Але найближчим часом збирався спробувати щось нове

– мережа «Галка-маркет» пропонувала новий підхід до кави – помел різних сортів кави і ароматів безпосередньо в присутності клієнта.

Зробив ковток, давши чорному еліксиру прогріти стравохід і горло, ще ковток... прицмокнув від задоволення і кинув погляд у вікно. Його будинок розташовувався на природному підвищенні, звідси виразно можна бачити Лису гору, вона ж Високий Замок і вежу обласного телецентру, яка у вечірній і нічний час красиво підсвічувалася різними прожекторами. Ще хвилин п'ять він отримував задоволення від смакування чорного напою, одночасно споглядаючи телевежу, прямуючу в небо, – тим більше поспішати сьогодні нікуди не потрібно, у нього законний вихідний, набігло трохи відгулів, адже останнім часом справ було забагато. Краєм вуха почув тиху метушню в спальні – вона знаходилася діаметрально в протилежній стороні до кухні, і по коридору були ще туалет і ванна по одну сторону, і вітальня по іншу. Почулося глухе мимрення і шльопання босих ніг по ламінату – досвідчений слух бувалого слідчого відразу зрозумів, що до нього хтось наближається. А гострий аналітичний розум тут же підказав, що це та сама руда дівиця, виявлена особисто їм двадцятьма хвилинами раніше в його ліжку.

– Милий, де в тебе ванна, я хочу прийняти душ? – із-за рогу коридору висунулася розпатлана рудоволоса мордочка і втупилася вимогливо на слідчого.

Очі Маркіяна полізли на лоб, а черговий ковток кави пішов не туди, і чоловік закашлявся – в «живому», не сплячому вигляді, пані виявилася набагато нижча його життєвих стандартів краси. Коли він розглядав її фізіономію трохи раніше, ще коли мадам безтурботно сопіла на його ліжку – тоді все йому здавалося ще не так плачевно, але ось зараз... під каву... о-го-го.

– Що, так погано? Так-так, я знаю, з ранку я себе щось недобре відчуваю,... та і виглядаю, швидше за все, не дуже. Напевно ми вчора перебрали... у тебе голова випадково не болить? – дівчина сумно-

жалісливим поглядом втупилася на хазяїна квартири одним оком, оскільки другий ховався під пасмом рудого волосся, частково також прикриваючи одні груди.

– Ванна кімната друга ліворуч, не схиб! – відкашлявся Маркіян, показуючи гості пальцем їй за спину, попутно проігнорувавши питання про головний біль.

Глава 2

– Потрібно від неї позбавлятися! – подумав хазяїн квартири – навіть відмінна фігура не рятує положення. Навіть відмінні груди не рятують, що вже тут говорити! Погодую і нехай йде... до біса, або куди-небудь ще. Ех, як же я вчора поквапився і зняв першу ж дівулю, адже слід пам'ятати старовинну приказку «поспішиш – людей насмішиш»! Гм, а як її ім'я???

Марк проводив поглядом красиву дупку і ніжки, зітхнув і взявся за приготування сніданку – кава кавою, але шлунок потрібно погодувати... вірніше, два шлунки – він завжди був гостинним хазяїном, незалежно від зовнішніх даних панянок, які ділили з ним ліжку. Холодильник порадував наявністю обмеженого комплексу продуктів, а саме: пів палиці сирокоченої ковбаси, пачка майонезу(почата), пів пачки кетчупу «Чумак лагідний», два плавлені сирки із запахом шинки, повний лоток яєць на дверцях холодильника, залишки пюре. Так,... ще була каструлька з бульйоном – але пити з ранку бульйон Маркіян вважав шкідливим для здоров'я, тому вже через пару хвилин сніданок на основі яєць на дві персони був готовий і димів в тарілках. Хліб був відсутній з незрозумілої причини, зате майонез в парі з кетчупом спокушали погляд слідчого своїми яскравими упаковками, запрошуючи спробувати їх разом – привіт печінці! Пані повернулася на кухню у той момент, коли хазяїн квартири відправляв в рот останній шматочок яєчні, запиваючи чаєм – чекати довго гостю не став, хіба мало – зазвичай жінки в його ванні затримувалися надовго, коли уранці прокидалися в його ліжку. Маркіян все ніяк не міг взяти до тями – а що вони там так довго мують? Не те, щоб йому було шкода гарячої води або там шампуню, ні – але розумного пояснення для себе він не знаходив,... а ставити прямі питання на цю тематику остерігався – ще обізвуть жлобом або худобиною, яка води і мило пожаліла, після того, як його так облагодіяли своєю присутністю!

– О, яка приємна несподіванка! Сніданок для пані... ти такий милий, я така задоволена – проворкувала гостя, саджаючись навпроти слідака – ти завжди такий уважний, або тільки зі мною? А хліб у тебе є – я не можу їсти яйця без хліба?! Чому ти мовчиш – вчора ти був набагато балакучіший? А каву мені приготуєш, я чай не люблю зранку!?

Марк мовчки пив свій чай – чашка кави з ранку, це свого роду ритуал, якого він дотримувався половину свого свідомого життя, але гарячий чай на сніданок – це здоровий і правильний режим харчування. Десь він прочитав таке свого часу і став так робити завжди вранці,... так от: дама тріщала без перерви, засипаючи його різними логічними і нелогічними питаннями, а чоловік в цей час міркував, як би від неї швидше позбутися, щоб не сильно скривдити? Річ у тому, що подруга ухитрилася ще і голову помити, вийшовши до сніданку з не висушеним волоссям – і це якраз було зрозуміло, адже фен він їй не пропонував. Але з мокрим волоссям вона виглядала ще гірше, ніж з сухими, двадцятьма хвилинами раніше – положення не рятував навіть милий голосок, який в голові Маркіяна асоціювався з дзвоником. І навіть спокусливий виріз, що так навмисно (напевно!) демонструє йому частину красивих грудей між частинами банного халату, який пані начепила на себе у ванні, – навіть ці дрібниці не рятували положення і не піднімали настрої хазяїну квартири. Питання про каву відірвало слідчого від тяжких думок, він пожвавився і зайнявся приготуванням ароматного напою – запах кави, навіть ще не звареної, а у вигляді меленого порошку у баночці, цей аромат завжди благотворно діяв на Маркіяна. Подаючи філіжанку димлячого напою, він майже прийшов до вирішення проблеми наявності гості в його квартирі – настирна і занадто балакуча подруга, яка немов сама себе не чула, виливаючи на Марка мільйон питань, не чекаючи відповідей, сама напрошувалася на екстрадицію.

– О, яка класна кава – та ти просто клад, у мене такий ніяк не виходить. Та і кухня у тебе модерна... а у тебе хтось є,... ну окрім

мене? Ванна теж залікова... о-о-о, і Високий Замок видно з вікна!

– Послухай... е... дівка – Марк ніяк не міг згадати, знайомилися вони або ні, не хотілося потрапити в халепу – а не чи пора тобі на роботу?

– Ні, я не працюю – безтурботно махнула рукою пані – у мене батьки багаті, мені поки що вистачає... а ти на щось натякаєш, милий мій?

Маркіян поморщився – просто так ця дівчиця не збиралася покидати його житло, і слова про багатих батьків були, швидше за все, правдою. Колечко з білого металу з прозорим, чистим камінчиком, як би натякало, що воно не таке просте, як здається здалека. Хоч в коштовностях він і не розбирався, але готовий був присягнутися, що метал зовсім не срібло, а напевно платина,... чи біле золото. Та і камінчик ніяк не тягнув на фіаніт або стрази – та і доглянуті нігті і руки дами непогано уклалися в теорію про багатих батьків. І все б нічого, але фізіономія рудої кобили була не по нутру слідчому Шевченківського райвідділу, у якого вже оформився безболісний план по звільненню особистої житлоплощі від непрошеної візитерші.

– Ну, тобі не потрібно – а мені дуже навіть потрібно! – відповів хазяїн квартири – давай, красуня, збирайся... ось тобі фен, ти ж не збиралася вийти на вулицю з мокрою головою?

Марк оцінив недружній погляд, яким його нагородила пані, забираючи по ходу руху фен з його рук – напевно виявилася невдоволена таким розвитком ситуації – але відступати від плану було не в правилах чоловіка.

– Потрібно позбавлятися від тіла! – подумав про себе слідак в кращих традиціях кримінального жанру – полюбому... і енергійно! Усе це звичайно брехня, у мене вихідний – але це брехня у спасіння!

Прийшовши до внутрішньої згоди зі своєю совістю, хазяїн квартири знову всівся за стіл і став обмірковувати план дій на сьогодні: потрібно в магазин сходити, одними яйцями і кетчупом

ситий не будеш... квартиру прибрати,... хоч би фрагментарно... власне і все! Виявилось, що справ особливо і немає у нього, робота займала майже усе життя... ах так – потрібно шмотки попрати, назбиралося тут злегка. Але тут все якраз просто – кинув в пралку і забув про проблему на годину,... спочатку потрібно позбавитися від рудої кішки, яка зараз якось підозріло голосно сушила собі волосся, приводячи голову в нормальний вид. Посуд мити не став – він набирав його впродовж пари днів, а потім влаштував конкретне миття усього начиння, що назбиралося, – посудомийну машину спеціально не ставив, оскільки вважав це безглуздою витратою грошей і вільного місця, після того, як ознайомився з цим питанням. Тобто там спочатку потрібно очистити посуд від залишків їжі, всяких там кісточок, каші і так далі – і тільки потім запихнути посуд всередину і включити машину. На його думку, простіше помити начиння раз в три дні вручну – та і місця ці апарати займають нормально.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

СЕРГІЙ ЗАЛЕВСЬКИЙ

ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

ПСИХОАНАЛІЗ

І ВИКРУТКА

